

DZIENNIK URZĘDOWY

Ministerstwa Aprowizacji

Warszawa, dnia 25 marca 1948 r.

Nr 2

Treść:

Poz. 2.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA APROWIZACJI
z dnia 31 grudnia 1947 r.

o zmianie zarządzenia z dnia 26 lipca 1947 r. w sprawie uprawnień do kart odzieżowych.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 217) zarządzam, co następuje:

§ 1.

W § 1 zarządzenia Ministra Aprowizacji z dnia 26 lipca 1947 r. w sprawie uprawnień do kart odzieżowych (Dz. Urz. Min. Apr. Nr 6, poz. 27) dodaje się nowe punkty 11 i 12 treści następującej:

„11) pracownikom gospodarstw rybnych Lasów Państwowych,

12) Sierotom, które ustraciły oboje rodziców w walce o wyzwolenie Polski z pod najazdu hitlerowskiego, o ile w myśl obowiązujących przepisów otrzymują dziecinne, rodzinne karty zaopatrzenia".

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1948 r.

Minister Aprowizacji
w z. (—) **Jerzy Grosicki.**

Poz. 3.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA APROWIZACJI
z dnia 23 stycznia 1948 r.
o zmianie zarządzenia z dnia 26 lipca 1947 r. w sprawie uprawnień do kart odzieżowych.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 217) zarządzam, co następuje:

§ 1.

W § 1 zarządzenia Ministra Aprowizacji z dnia 26 lipca 1947 r. w spraawie uprawnień do kart odzieżowych (Dz. Urz. Min. Apr. Nr 6, poz. 27) skreśla się słowa: „oraz o ile są członkami Związku Zawodowego Robotników i Pracowników Rolnych".

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1948 r.

Minister Aprowizacji
w z. (—) **Jerzy Grosicki.**

Poz. 4.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA APROWIZACJI
z dnia 24 stycznia 1948 r.
w sprawie zasad rejestracji i realizacji kart odzieżowych.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 217) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Prawo do otrzymywania towarów na karty odzieżowe przysługuje tylko tym posiadaczom kart którzy je zarejestrują w punktach rozdzielczych.

§ 2.

Rejestracja kart odzieżowych odbywać się będzie w terminie głównym oraz w terminie dodatkowym.

§ 3.

Terminy rejestracji wyznacza Ministerstwo Aprowizacji, przyczym termin dodatkowej rejestracji wyznaczony będzie nie wcześniej jak po upływie 3-ch miesięcy od upływu głównego terminu rejestracji.

§ 4.

Rejestrować karty odzieżowe w terminie głównym mogą tylko ci ich posiadacze, którzy: a) w okresie 3 pełnych miesięcy poprzedzających bezpośrednio miesiąc rejestracji oraz w miesiącu rejestracji byli stale zatrudnieni w jednym z zakładów pracy wymienionych w § 1 zarządzenia Ministra Aprowizacji z dnia 26 lipca 1947 r. w sprawie uprawnień do kart odzieżowych (Dz. Urz. Min. Apr. Nr 6, poz. 27) w brzmieniu ustalonym zarządzeniem z dnia 31. grudnia 1947 r., lub b) w miesiącu rejestracji posiadają uprawnienia do kart odzieżowych z innego tytułu aniżeli praca na mocy § 1 p. 1, 10 lub 12 wyżej powołanego zarządzenia.

§ 5.

Posiadacze kart odzieżowych, którzy w miesiącu rejestracji głównej pracowali w jednym z zakładów pracy wskazanych wyżej w § 4. lecz nie mogli zarejestrować swych kart odzieżowych z powodu nieprzepracowania 3 pełnych poprzedzających miesięcy, mogą zarejestrować swe karty odzieżowe w terminie dodatkowym, o ile okres swej stałej pracy w danym zakładzie pracy dopełnią do 3 miesięcy.

§ 6.

W terminie dodatkowym mogą rejestrować swoje karty odzieżowe również ci ich posiadacze, którzy przybyli z województwa, w których rejestracji głównej na dany rodzaj towarów odzieżowych jeszcze nie było, do województwa, w którym rejestracja główna na dany rodzaj towarów odzieżowych jest już zakończona, — o ile odpowiadają warunkom przewidzianym w §§ 4 lub 5, przyczym za termin rejestracji głównej uważa się termin obowiązujący w województwie, do którego posiadacz karty odzieżowej przybył.

§ 7.

W celu dokonania rejestracji należy przedłożyć w punkcie rozdzielczym kartę odzieżową z kuponami na dany rodzaj towarów (względnie zaświadczenie zastępcze (§ 11) oraz zaświadczenie o uprawnieniu do rejestracji.

§ 8.

Zaświadczenie o uprawnieniu do rejestracji kart odzieżowych dla osób, które prawo do rejestracji nabyły z tytułu przepracowania w tym samym zakładzie pracy okresu wskazanego w §§ 4 lub 5 i w chwili rejestracji nadal są zatrudnione w tymże zakładzie pracy — wydaje odnośny zakład pracy.

Zakłady pracy zatrudniające powyżej 50 pracowników uprawnionych do rejestracji kart odzieżowych będą wystawiać odnośne zaświadczenia w formie listy zbiorowej.

Zakłady pracy zatrudniające mniej niż 50 pracowników mogą wystawiać zaświadczenia indywidualne.

Zakłady pracy obowiązane są przechowywać odpisy wydanych upoważnień do rejestracji.

§ 9.

Zaświadczenia o uprawnieniu do rejestracji dla osób nie wymienionych w § 8 wydawać mogą tylko właściwe starostwa, względnie zarządy miejskie miast wydzielonych po złożeniu przez zainteresowane osoby dowodów swych uprawnień do rejestracji.

Starostwa oraz zarządy miejskie obowiązane są przechowywać odpisy wydanych upoważnień do rejestracji oraz oryginały lub odpisy dowodów, na podstawie których zostały wydane.

§ 10.

Punkty rozdzielcze zatrzymują przy rejestracji przedkładane upoważnienia, stemplują na odwrocie karty odzieżowe stemplem firmowym, zaznaczając na jaki rodzaj towarów karta została zarejestrowana oraz wpisując kolejny numer rejestracyjny i numer zarejestrowanej karty. Numery rejestracyjne należy wpisywać również na zaświadczeniach o uprawnieniu do rejestracji.

§ 11.

Osoby, którym w całości lub częściowo zostały wycięte kupony z kart odzieżowych z powodu nieposiadania uprawnień w niektórych miesiącach przed wydaniem karty odzieżowej, a które w myśl niniejszego zarządzenia są uprawnione do rejestracji i realizacji kart odzieżowych, mogą otrzymać zaświadczenia zastępcze na wycięte kupony.

Zaświadczenia te wystawiają na wniosek zaineresowanych osób właściwe biura rozdziału kart, po stwierdzeniu w aktach, że odnośne kupony zostały wycięte z karty odzieżowej z powodu braku uprawnień do korzystania z karty odzieżowej w niektórych miesiącach przed jej wydaniem.

Wymienione wyżej zaświadczenia zastępcze zastępują kupony wycięte z karty odzieżowej. Przy odbiorze towaru składa się je w punkcie rozdzielczym.

Biura rozdziału kart obowiązane są przechowywać odpisy wydanych zaświadczeń zastępczych.

§ 12.

Osobna instrukcja ustali wzory zaświadczeń przewidzianych w niniejszym zarządzeniu.

§ 13.

Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia tracą moc obowiązującą wszelkie zarządzenia, instrukcje i okólniki z nim sprzeczne, z wyjątkiem tych przepisów prawnych na mocy których rejestracja kart odzieżowych wyznaczona została przed dniem 1 stycznia 1948 r. W danym wypadku rejestrację kart oraz rozdział danego rodzaju towarów odzieżowych należy przeprowadzić do końca według tych przepisów.

§ 14.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1948 r.

Minister Aprowizacji
w z. (—) **Jerzy Grosicki.**

Poz. 5.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA APROWIZACJI
z dnia 5 lutego 1948 r.
o zmianie instrukcji Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 22 maja 1946 r. w sprawie uprawnień do otrzymywania kart zaopatrzenia I, II i III kategorii oraz rodzinnych kart kategori IR i IIR.

Na podstawie art. 3 dekretu z dn. 27 czerwca 1946 r. o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35. poz. 217) zarządzam, co następuje:

§ 1.

§ 10 lit. A ust. II instrukcji Ministra Aprowizacji i Handlu z dn. 22 maja 1946 r. w sprawie uprawnień do otrzymywania kart zaopatrzenia

I, II i III kategorii oraz kart rodzinnych kategorii IR i IIR (tekst jednolity ogłoszony w Dz. Urz. Min. Apr. z 1947 r. Nr 5, poz. 20) otrzymuje brzmienie następujące;

„Ponadto pod warunkiem wspólnego mieszkania i pozostawania na wyłącznym utrzymaniu uprawnionego, uważa się za członków rodziny:

1) matkę, względnie macochę oraz babkę i teściową, niezależnie od wieku i zdolności do pracy,
2) ojca, względnie ojczyma oraz dziadka i teścia, o ile przekroczyli 60 lat życia lub są trwale niezdolni do pracy,
3) rodzeństwo do lat 16 włącznie, zaś w wieku powyżej 16 lat, o ile uczęszcza do szkół lub jest trwale niezdolne do pracy — jeżeli rodzice nie żyją, są nieobecni w kraju lub trwale niezdolni do pracy,
4) sieroty i dzieci opuszczone, przyjęte na wychowanie, w wieku do lat 16, zaś w wieku powyżej 16 lat, o ile uczęszczają do szkół lub są trwale niezdolne do pracy.

Niezdolność do pracy w wypadkach przewidzianych w p. 2—4 musi być stwierdzona świadectwem lekarza urzędowego".

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1948 r.

Minister Aprowizacji
(—) **W. Lechowicz.**

Poz. 6.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA APROWIZACJI
z dnia 12 marca 1948 r.

w sprawie przemiału na cele wyżywienia dzieci i chorych oraz na potrzeby kultu religijnego.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Ministrów: Aprowizacji oraz Przemysłu i Handlu z dnia 22 grudnia 1947 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu o przemiale zbóż (Dz. U. R. P. 5 z 1948 r. poz. 33) zarządza się. co następuje:

§ 1.

Zezwala się na przemiał żyta i pszenicy w wysokości nie niższej niż 50% oraz na obrót produktami tego przemiału na:

1) cele wyżywienia chorych w szpitalach, sanatoriach i zakładach opieki zamkniętej, dzieci w prewentoriach i niemowląt, znajdujących się w żłobkach lub korzystających z kuchni mlecznych, oraz
2) potrzeby kultu religijnego.

§ 2.

Zaopatrzenie, przewidziane w § 1 pkt. 1 nie może przekroczyć 8 kg mąki miesięcznie na osobę.

§ 3.

Przepis § 1 pkt. 1 nie dotyczy zaopatrzenia personelu, zatrudnionego w odnośnych zakładach i szpitalach.

§ 4.

Ustala się następujący tryb udzielania zezwoleń na przemiał i obrót mąką przewidzianą w § 1 niniejszego zarządzenia:

1) Wojewódzkie władze aprowizacyjne w porozumieniu z właściwymi Wojewódzkimi Wydziałami Zdrowia zgłaszają zapotrzebowania kwartalne na mąkę na cele wyżywienia chorych i dzieci z podaniem ilości uprawnionych do korzystania z tej mąki. Zgłoszenie zapotrzebowania winno nastąpić nie później niż na 15 dni przed początkiem kwartału;
2) Związki religijne zgłaszają zapotrzebowanie na mąkę na potrzeby kultu religijnego bezpośrednio do Ministerstwa Aprowizacji (Departament Artykułów Spożywczych);
3) Na podstawie zgłoszonych zapotrzebowań, Ministerstwo Aprowizacji (Departament Artykułów Spożywczych) wydaje zwolnienia;
4) Młyny, piekarnie i inne przedsiębiorstwa, zaopatrujące szpitale, zakłady i instytucje w produkty, wymienione w § 1 niniejszego zarządzenia, winny uzyskać zezwolenie od właściwych wojewódzkich władz aprowizacyjnych. W zezwoleniu należy wymienić młyn, piekarnię i odbiorcę produktu oraz dokładnie określić ilość i termin dokonania przemiału, rozdziału i wypieku.

§ 5.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Aprowizacji
(—) **W. Lechowicz**

Poz. 7.

ZARZĄDZENIE

MINISTRÓW: APROWIZACJI ORAZ PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 20 lutego 1948 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w sprawie powołania Wojewódzkich Komisyj Aprowizacyjnych.

Na podstawie art. art. 2 pkt 1), 4 pkt 1) i 13 pkt 1) dekretu z dnia 27 marca 1947 r. o zmianach organizacji i zakresie działania naczelnych władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 130) — zarządza się co następuje:

§ 1.

Powołuje się Wojewódzkie Komisje Aprowizacyjne po jednej dla obszaru każdego województwa oraz Miejskie Komisje Aprowizacyjne dla m. stoł. Warszawy i Łodzi.

Wojewódzkie Komisje Aprowizacyjne działają przy urzędach wojewódzkich, a Miejskie Komisje Aprowizacyjne przy zarządach miejskich m. stoł. Warszawy i Łodzi.

§ 2.

Ilekroć w niniejszym zarządzeniu mowa jest o Komisji rozumie się przez to Wojewódzką Komisję Aprowizacyjną względnie Miejską Komisję Aprowizacyjną.

§ 3.

Do zadań Komisji należy:

a) opracowywanie miesięcznych planów zapotrzebowania wolnego rynku na zboże i przetwory zbożowe;

b) zatwierdzanie planów rozdziału zbóż i przetworów zbożowych na terenie województwa, przedłożonych przez oddział wojewódzki Funduszu Aprowizacyjnego odnośnie zaopatrzenia wolnorynkowego oraz wydział aprowizacji urzędu wojewódzkiego odnośnie zaopatrzenia reglamentowanego, opracowanych na podstawie obowiązujących rozdzielników miesięcznych;

c) zatwierdzanie planów przemiału zbóż oraz przerzutów zboża i przetworów zbożowych na terenie województwa opracowanych przez delegaturę wojewódzką Pełnomocnika do spraw składowania zboża i przetworów zbożowych;

d) zatwierdzanie wykazu hurtowych dystrybutorów zboża i przetworów zbożowych, opracowanego przez oddział wojewódzki Funduszu Aprowizacyjnego oraz rozpatrywanie sprawozdań o wykonaniu rozdzielnika ilościowego za miesiąc ubiegły;

e) rozpatrywanie przyczyn niewykonania planów zaopatrzenia oraz badanie celowości środków zaradczych, stosowanych przez odpowiednie władze dla zabezpieczenia wykonania planów.

f) opiniowanie i kierowanie do właściwych ministerstw wniosków w zakresie usprawnienia całokształtu zaopatrzenia w zboże i przetwory zbożowe na terenie całego województwa;

g) przedkładanie do decyzji Ministra Przemysłu i Handlu względnie Ministra Aprowizacji — zgodnie z ich zakresem działania planów wymienionych w pkt. b) i c) oraz wykazu wymienionego w pkt. d) w wypadkach przewidzianych w §§ 10 i 11 niniejszego zarządzenia.

§ 4.

W skład Komisji wchodzą:

jako przewodniczący:

1) wojewoda lub zastępujący go wicewojewoda (prezydent m. st. Warszawy, prezydent m. Łodzi lub zastępujący ich wiceprezydenci),

jako członkowie:

2) naczelnik wydziału przemysłu i handlu dla urzędu wojewódzkiego (szef resortu przemysłu. handlu i zaopatrzenia — zarządu miejskiego m. st. Warszawy, naczelnik wydziału przemysłu i handlu zarządu miejskiego m. Łodzi),

3) naczelnik wydziału aprowizacji urzedu wojewódzkiego (naczelnik wydziału aprowizacji zarządu miejskiego m. Łodzi),

4) dyrektor wojewódzkiego oddziału Funduszu Aprowizacyjnego,

5) delegat wojewódzki Pełnomocnika do spraw składowania zboża i przetworów zbożowych,

6) przedstawiciel Okręgowej Komisji Zw. Zawodowych, oraz z głosem doradczym,

7) powołani przez wojewode przedstawiciele hurtowego aparatu dystrybucyjnego po jednym z każdego z sektorów, zajmujących się w danym województwie rozprowadzeniem zboża i przetworów zbożowych.

§ 5.

Miesięczne plany zapotrzebowania wolnego rynku na zboże i przetwory zbożowe przygotowuje oddział wojewódzki Funduszu Aprowizacyjnego zgodnie z wytycznymi Biura Funduszu Aprowizacyjnego i przedkłada je Komisji.

Plany miesięczne przyjęte przez Komisję winny być przedkładane Ministerstwu Przemysłu i Handlu na 40 dni przed pierwszym dniem miesiąca objętego planem (np. plan na miesiąc maj winien być przedłożony do dnia 20 marca).

§ 6.

Plany zaopatrzenia reglamentowanego i wolnorynkowego (plany rozdziału zbóż i przetworów zbożowych oraz przemiału i przerzutów) winny być przedkładane Komisji do zatwierdzenia do dnia 15-go każdego miesiąca, poprzedzającego miesiąc objęty planem.

§ 7.

Plany zaopatrzenia opracowują i referują na Komisji:

a) naczelnik wydziału aprowizacji urzędu wojewódzkiego (szef resortu przemysłu, handlu i zaopatrzenia zarządu miejskiego m. st. Warszawy, naczelnik wydziału aprowizacji zarządu miejskiego m. Łodzi) odnośnie rozdziału zboża i przetworów zbożowych na cele zaopatrzenia reglamentowanego na podstawie rozdzielników (zwolnień), zatwierdzonych przez Ministerstwo Aprowizacji;

b) dyrektor wojewódzkiego oddziału Funduszu Aprowizacyjnego odnośnie zaopatrzenia wolnorynkowego na podstawie miesięcznych rozdzielników, zatwierdzonych przez Biuro Funduszu Aprowizacyjnego;

c) delegat wojewódzki Pełnomocnika do spraw składowania zboża i przetworów zbożowych odnośnie przemiału zboża oraz przerzutów zboża i przetworów zbożowych w oparciu o rozdzielniki, zaprojektowane przez wydział aprowizacji i oddział wojewódzki Funduszu Aprowizacyjnego.

§ 8.

Komisji przysługuje prawo wprowadzenia poprawek w przedłożonych planach, jeśli nie są one sprzeczne z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

§ 9.

Z chwilą zatwierdzenia planów przez Komisję właściwe władze przystępują do ich wykonania we własnym zakresie działania.

§ 10.

W wypadku zgłoszenia przez członków Komisji wymienionych w § 4 pkt. 2), 3) i 4) sprzeciwu przeciw poprawkom wprowadzonym do planów (§ 3 pkt. b) i c) lub do wykazu (§ 3 pkt. d) — Komisja przedkłada sprawę niezwłocznie do decyzji właściwego Ministra.

W tym wypadku przewodniczący Komisji ustala w jakim zakresie przedłożone Komisji plany winny być realizowane, aby bieżące zaopatrywanie ludności w artykuły powszedniego użytku nie uległo zahamowaniu.

§ 11.

Komisja zatwierdza wykaz hurtowych dystrybutorów zboża i przetworów zbożowych, działających na terenie województwa w zakresie zaopatrzenia wolnorynkowego — na wniosek wojewódzkiego oddziału Funduszu Aprowizacyjnego. Wniosek ten winien być rozpatrzony i zatwierdzony przez Komisję w terminie do dnia 1 kwietnia 1948 r.

Podstawę do umieszczenia w wykazie (§ 3 pkt. d) stanowi sprawność organizacyjna i handlowa hurtowych dystrybutorów. Komisji przysługuje prawo wprowadzenia zmian do wykazu na wniosek członków Komisji. W wypadku zgłoszenia przez dyrektora wojewódzkiego oddziału Funduszu Aprowizacyjnego sprzeciwu przeciw wprowadzonym przez Komisję zmianom w wykazie — Komisja przedkłada sprawę do decyzji Ministra Przemysłu i Handlu.

§ 12.

Komisja czuwa nad należytym wykonaniem planów zaopatrzenia przez:

a) rozpatrywanie sprawozdań o przebiegu realizacji zaopatrzenia bieżącego.

b) zatwierdzanie ostatecznych sprawozdań o wykonaniu planu zaopatrzenia za miesiąc ubiegły.

W wypadku stwierdzenia uchybień w realizacji planów zaopatrzenia Komisja spowoduje ustalenie przyczyn niewykonania planów i zastosowanie odpowiednich środków zabezpieczających wykonanie planów.

§ 13.

Sprawozdania o wykonaniu planów miesięcznych winny być przedkładane Ministerstwu Aprowizacji oraz Ministerstwu Przemysłu i Handlu — każdemu w dwóch egzemplarzach.

§ 14.

Posiedzenia Komisji winny się odbywać conajmniej raz na miesiąc.

Przewodniczący ustala datę posiedzeń z uwzględnieniem konieczności dotrzymania terminów przewidzianych w §§ 5, 6 i 11 niniejszego zarządzenia.

§ 15.

Do ważności posiedzeń Komisji wymagana jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy oraz członków Komisji wymienionych w pkt. 2), 3), 4) i 5) § 4-go niniejszego zarządzenia.

§ 16.

Uchwały Komisji zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

Przebieg obrad oraz treść powziętych uchwał winny być protokółowane.

Przebiegu obrad nie wolno podawać do wiadomości publicznej.

Uchwały Komisji można ogłaszać jedynie za zezwoleniem właściwej władzy naczelnej.

Odpisy protokółów winny być doręczane wszystkim władzom, których przedstawiciele biorą udział w posiedzeniach Komisji.

§ 17.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1948 r.

Minister Aprowizacji
(—) **W. Lechowicz**
Minister Przemysłu i Handlu
w/z (—) **E. Szyr**
Minister Administracji Publicznej
(—) **E. Osóbka-Morawski**
Minister Ziem Odzyskanych
w/z (—) **Dubiel**

Poz. 8.

OKÓLNIK
MINISTERSTWA APROWIZACJI
z dnia 28 lutego 1948 r.
w sprawie zaopatrzenia pracowników Centralnych Dostaw Drzewnych Przemysłu Węglowego.

Do
Urzędów Wojewódzkich (wszystkich).
Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy.
Zarządu Miejskiego w Łodzi.
Zjednoczonych Central Aprowizacyjnych.

Ministerstwo poleca objąć z dniem 1 kwietnia 1948 r. pracowników terenowych ekspozytur i składnic Centrali Dostaw Drzewnych Przemysłu Węglowego — zaopatrzeniem przez właściwe terenowo Rejonowe Centrale Aprowizacyjne.

Z tym dniem należy zaprzestać aprowidowania tych pracowników przez Zrzeszenie Spółdzielni Spożywców Przemysłu Węglowego.

Jednocześnie Ministerstwo komunikuje, że wymienionym pracownikom przysługują karty zaopatrzenia I kat. (RCA), na terenie zaś województw Śląsko - dąbrowskiego i Wrocławskiego należy ponadto wydawać dod. „C".

Z-ca Dyrektora Departamentu
Ekonomicznego
(—) **Mgr. R. Dobrzyński**

Poz. 9.

OKÓLNIK
MINISTERSTWA APROWIZACJI
z dnia 13 marca 1948 r.
w sprawie kart wymiennych.

Do
Urzędów Wojewódzkich (wszystkich).
Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy.
Zarządu Miejskiego w Łodzi.

W związku z powstałymi wątpliwościami Ministerstwo wyjaśnia, że karty wymienne w zasadzie mogą być wydawane jedynie osobom zameldowanym w danej miejscowości na pobyt stały, nie mogą natomiast być wydawane zameldowanym na pobyt czasowy. Odmienna praktyka stwarza możliwość nadużyć w postaci podwójnego pobierania kart wymiennych: w miejscu zameldowania na pobyt stały oraz w miejscu zameldowania na pobyt czasowy.

Na podstawie zameldowania na pobyt czasowy karty wymienne mogą być wydawane jedynie:

a) osobom otrzymującym karty zaopatrzenia jako repatrianci (§ 8 Instrukcji z dn. 22 maja 1946 r. w sprawie uprawnień do kart zaopatrzenia) — przez okres, w którym przysługują im karty zaopatrzenia,

b) uczniom szkół wszelkiego typu, którzy w związku z nauką przebywają poza miejscem stałego zamieszkania, o ile w myśl obowiązujących przepisów uprawnieni są do pracowniczych lub rodzinnych kart zaopatrzenia.

Z uwagi, że w niektórych okręgach stosowana jest praktyka wydawania kart wymiennych również osobom zameldowanym na pobyt czasowy i że natychmiastowe zastosowanie właściwej praktyki zaskoczyłoby zainteresowanych. Ministerstwo zezwala wydać w tych

okręgach karty wymienne osobom zameldowanym na pobyt czasowy po raz ostatni na maj br., uprzedzając jednocześnie zainteresowane osoby za pośrednictwem prowadzących meldunki, że na przyszłość będą mogły otrzymywać karty wymienne jedynie po zameldowaniu się na stałe.

W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, starostwa oraz zarządy miejskie miast wydzielonych mogą zezwolić na wydanie poszczególnym osobom, zameldowanym na pobyt czasowy, kart wymiennych również na czerwiec br.

Powyższe uregulowanie nie dotyczy osób zameldowanych na pobyt czasowy w hotelach, pensjonatach, domach wypoczynkowych, domach noclegowych i t. p. zakładach, którym to osobom **bezwzględnie** nie wolno wydawać kart wymiennych w miejscu czasowego pobytu.

Zasady powyższe należy niezwłocznie podać do wiadomości starostw, zarządów miejskich i gminnych oraz biur rozdziału kart i prowadzących meldunki, oraz w drodze obwieszczeń i komunikatów w prasie, uprzedzić ogół zainteresowanych, że, poczynając od rozdawnictwa kart wymiennych na czerwiec br. będzie bezwzględnie (poza wyżej wymienionymi wyjątkami) stosowana zasada niewydawania kart wymiennych osobom zameldowanym na pobyt czasowy, a zatym osoby winny niezwłocznie załatwić wszelkie formalności w celu zameldowania się na pobyt stały w miejscu faktycznego zamieszkania, gdyż w przeciwnym razie nie będą mogły otrzymywać kart wymiennych.

Z-ca Dyrektora Departamentu
Ekonomicznego
(—) **Mgr. R. Dobrzyński**

Poz. 10.

PISMO OKÓLNE
MINISTERSTWA APROWIZACJI
z dnia 10 marca 1948 r.
w sprawie rozdziału kart dodatkowych „C" dla nauczycieli.

Do
Urzędów Wojewódzkich (wszystkich). z wyjątkiem urzędów wojew. łódzkiego i lubelskiego.
Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy.
Zarządu Miejskiego w Łodzi.

W wyniku dokonanej inspekcji w terenie zostało stwierdzone, że karty dodatkowe „C" dla nauczycieli są wydawane w sposób niejednolity. Zdarza się mianowicie, że Urzędy Wojewódzkie przydzielają karty dodatkowe „C" Kuratorium O. S., które następnie dalej je rozprowadza, przy czym nie zawsze otrzymują je tylko osoby uprawnione, t. j. nauczyciele, lecz nieraz korzystają z nich również pracownicy administracyjni szkolnictwa, pomimo, że są nieuprawnieni.

W związku z przedstawioną wyżej praktyką Ministerstwo wyjaśnia, że nauczycielom podległym Ministerstwom: Oświaty, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Kultury i Sztuki, uprawnionym do dodatku „C" (punkt 19 załącznika do instrukcji Ministerstwa Apr. i Handlu z dn. 17 lipca 1946 r. w sprawie uprawnień do dodatków aprowizacyjnych, w brzmieniu ustalonym obwieszczeniem z dn. 20 lutego 1947 r.) należy wydawać karty dodatkowe „C" jednocześnie z zasadniczymi kartami zaopatrzenia I kat. za pośrednictwem inspektorów szkolnych, względnie szkół (§§ 36 i 39 zarządzenia Ministra Aprowizacji z dnia 12 grudnia 1947 r. w sprawie organizacji rozdziału kart zaopatrzenia — Dz. Urz. Min. Apr. Nr 1 z 1948 r. poz. 1).

Z uwagi na to, że dodatek „C" przysługuje tylko nauczycielom, zamieszkałym na terenach wymienionych w p. 19 załącznika do instrukcji z 17 lipca 1946 r., natomiast inni pracownicy szkolnictwa (pracownicy inspektoratów szkolnych, personel administracyjny szkół itd.) nie mają prawa do tego dodatku, należy na wykazach pracowników na pobranie kart zaopatrzenia (wzór Nr 4) w rubryce „Uwagi" w pozycjach, w których wpisani są nauczyciele, uprawnieni do otrzymywania dodatku „C", wpisać „nauczyciel", gdyż tylko w tym wypa będą oni mogli otrzymać omawiany dodatek.

O powyższej zmianie trybu wydawania dodatku „C" — tam gdzie dotychczasowa praktyka była odmienna — należy niezwłocznie powiadomić Kuratorium O. S. i zainteresowany a przedstawionych wyżej zasad ściśle przestrzegać, począwszy od najbliższego okresu rozdziału kart zaopatrzenia.

Na wydanie dodatku „C" dla nauczycieli niepotrzebne jest uzyskiwanie jakiegokolwiek poświadczenia inspektora pracy.

Z-ca Dyrektora Departamentu
Ekonomicznego
(—) **Mgr. R. Dobrzyński**

TŁOCZONO Z POLECENIA MINISTRA APROWIZACJI

DO NABYCIA: MINISTERSTWO APROWIZACJI — WARSZAWA, CHOCIMSKA 28. CENA ZŁ 25

Druk. F. H. Boguski i S-ka, Warszawa, Hoża 55.